

Arrest

nr. 200 374 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat ANDRIEN D. en LIPPENS T.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig uit Comilla. U zou er ook uw ganse leven, in verschillende buurten, blijven wonen en werken alvorens u problemen kreeg en u Bangladesh diende te verlaten. U hield in Bangladesh een winkel open en leerde er in 2006 B.(...)M.(...)S.(...) (O.V. X) kennen die op dat moment een job aan het zoeken was. U gaf hem een job en woonde samen met hem achterin de winkel. Zo'n zes maanden later startten jullie echter een relatie. In 2007 kwamen mensen in de buurt te weten dat jullie een relatie hadden en werd u verboden nog langer samen te zijn. U probeerde daarop de relatie geheim te houden, maar werd in 2008 toch betrapt

terwijl jullie aan het kussen waren. De dorpelingen kwamen daarop samen en u en uw partner werden hard geslagen. U zou daarop samen met uw partner zijn verhuisd naar een plaats een aantal kilometer verderop. Jullie bleven er een week alvorens naar een plaats een aantal kilometer verderop te verhuizen. Omdat de mensen ginds ook op de hoogte waren van jullie relatie konden jullie ook daar niet langer blijven. U trok daarop samen met uw partner halfweg 2009 naar de grensstreek en bleef er zo'n zes maanden alvorens Bangladesh te verlaten. U verliet Bangladesh in 2010 en reisde verder via India, Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland waar u zo'n drie jaar zou blijven. U verbleef in die periode ook geruime tijd in de gevangenis in Griekenland. U reisde nadien verder via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een origineel huurcontract voor van uw appartement in België en een originele lidkaart van Red&Blue. Uw partner B.(...)M.(...)S.(...) (OV X) bevindt zich eveneens in België en vroeg om dezelfde redenen als de uwe asiel aan.

Op 6 december 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zowel uw dossier, als dat van uw beweerde partner B.(...)M.(...)S.(...). U ging beiden in beroep tegen deze beslissingen, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissingen op 6 november 2017.

Op 9 januari 2018 werden jullie beiden door de Belgische autoriteiten gecontroleerd en werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U werd daarop samen overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem (CIV), vanwaar de repatriëring op 3 februari 2018 richting Bangladesh werd voorzien.

Op 29 januari en dus vijf dagen voor uw geplande repatriëring, diende u echter een tweede asielaanvraag in. U verwees nog steeds naar uw homoseksuele geaardheid, meende nog steeds een relatie te hebben met B.(...)M.(...)S.(...) en vreesde hierdoor in Bangladesh te worden gevisieerd. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een kopie neer van uw huurcontract samen met voornoemde.

Ook uw beweerde partner, B.(...)M.(...)S.(...), diende diezelfde dag een tweede asielaanvraag in.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid, noch aan uw relatie met B.(...)M.(...)S.(...). U wist verder niet eens uw identiteit aan te tonen en daarnaast bleken ook uw relaas en reisweg allesbehalve aannemelijk. Bovendien diende u pas uiterst laattijdig een asielaanvraag in. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. **Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.**

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk uw homoseksuele geaardheid en uw relatie met B.(...)M.(...)S.(...). Echter werd reeds in het verleden op omstandige wijze

gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan uw geaardheid en relatie. Het louter herhalen van een relaas dat geenszins als aangetoond kan worden beschouwd is dan ook onvoldoende om te spreken van een nieuw element. U bracht verder geen enkel argument aan die de bevindingen gedaan door het CGVS in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. Wat betreft het huurcontract dient te worden opgemerkt dat uw 'partner' hier reeds eerder een variant van neerlegde, deze toen reeds inhoudelijk werd besproken en aldus niets toevoegt aan uw dossier. Dient nog aan te worden toegevoegd dat een dergelijk contract geenszins een bewijs vormt van een geaardheid en/of relatie, doch louter en alleen zou kunnen aantonen dat twee personen samen onder één dak wonen. U beweerde verder nog over foto's te beschikken die uw relatie zouden kunnen staven, al heeft het CGVS deze nooit mogen ontvangen. Wat er ook van zij, aan dergelijke privéfoto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Evenmin zouden dergelijke foto's een bewijs kunnen vormen van iemands geaardheid en/of relatie. U legde evenwel nog steeds geen enkel identiteitsstuk neer.

Tot slot wenst het CGVS toe te voegen dat u opnieuw pas uiterst laattijdig een tweede asielaanvraag zou indienen. Immers dient te worden vastgesteld dat u reeds sedert 9 januari 2018 in het Gesloten Centrum te Vottem zou verblijven, doch u pas op 29 januari een tweede asielaanvraag hebt ingediend, vijf dagen voor uw geplande repatriëring richting Bangladesh. Het lijkt er dan ook sterk op dat u een asielaanvraag heeft ingediend als laatste redmiddel om alsnog een repatriëring naar Bangladesh te voorkomen en niet wegens een zekere nood aan bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures waarvoor de DVZ wel verantwoordelijk is, werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Volledigheidshalve wenst het CGVS toe te voegen dat ook in het dossier van B.(...)M.(...)S.(...) een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”.

De bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig uit Brahmanpara. U verhuisde in 2003, op zoek naar werk, naar Comilla waar u aan de slag ging in een hotel. U bleef er wonen en werken tot u in 2006 aan de slag ging in een kleine winkel. U raakte er bevriend met de eigenaar H.(...)N.(...)A.(...) (OV X) en trok uiteindelijk in februari 2006 bij hem in. Na een zestal maanden werden jullie zeer goed bevriend en begonnen jullie een relatie. In 2007 kwamen de mensen in de buurt echter te weten dat jullie een relatie hadden nadat jullie betrapt werden tijdens het kussen, achterin de winkel. Jullie kregen hierdoor veel problemen in de buurt en men waarschuwde jullie om ermee op te houden. Jullie besloten daarop een aantal kilometer verderop te gaan wonen. Vanaf dan wisselden jullie af wie die dag naar de winkel zou gaan. In 2008 kwamen de mensen in de nieuwe buurt echter opnieuw te weten dat jullie een relatie hadden. Deze keer werd uw partner echter geslagen en werden jullie zelfs verbannen. Men had verklaard dat wanneer mensen jullie nog samen zouden zien, zij het recht hadden om u te doden. U zou daarop met uw partner richting grensgebied met India zijn getrokken en bleef er nog zo'n zes maanden wonen. Op aanraden van een ouder persoon besloot u Bangladesh te verlaten. U verliet Bangladesh eind 2009 of 2010 en trok naar India. U reisde verder via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland, waar u zo'n drie jaar zou blijven wonen. U verbleef geruime tijd in de gevangenis in Griekenland en reisde daarna verder via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielrelaas legde u een origineel huurcontract voor van uw appartement in België en een originele lidkaart van Red&Blue. Uw partner H.(...)N.(...)A.(...) (OV X) bevindt zich eveneens in België en vroeg om dezelfde redenen als de uwe asiel aan.

Op 6 december 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zowel uw dossier, als dat van uw beweerde partner H.(...)N.(...)A.(...). U ging beiden in beroep tegen deze beslissingen, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissingen op 6 november 2017.

Op 9 januari 2018 werden jullie beiden door de Belgische autoriteiten gecontroleerd en werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U werd daarop samen overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem (CIV), vanwaar de repatriëring op 3 februari 2018 richting Bangladesh werd voorzien.

Op 29 januari en dus vijf dagen voor uw geplande repatriëring, diende u echter een tweede asielaanvraag in. U verwees nog steeds naar uw homoseksuele geaardheid, meende nog steeds een relatie te hebben met H.(...)N.(...)A.(...) en vreesde hierdoor in Bangladesh te worden gevisieerd. U legde geen documenten neer ter staving van uw tweede asielaanvraag.

Ook uw beweerde partner, H.(...)N.(...)A.(...), diende diezelfde dag een tweede asielaanvraag in. Ter staving van zijn relaas legde hij een huurcontract neer op beide namen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

*In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid, noch aan uw relatie met H.(...)N.(...)A.(...). U wist verder niet eens uw identiteit aan te tonen en daarnaast bleken ook uw relaas en reisweg allesbehalve aannemelijk. Bovendien diende u pas uiterst laattijdig een asielaanvraag in. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. **Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.***

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk uw homoseksuele geaardheid en uw relatie met H.(...)N.(...)A.(...). Echter werd reeds in het verleden op omstandige wijze gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan uw geaardheid en relatie. Het louter herhalen van een relaas dat geenszins als aangetoond kan worden beschouwd is dan ook onvoldoende om te spreken van een nieuw element. U bracht verder geen enkel argument aan die de bevindingen gedaan door het CGVS in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. Wat betreft het huurcontract dient te worden opgemerkt dat u hier reeds eerder een variant van neerlegde, deze reeds inhoudelijk werd besproken en aldus niets toevoegt aan uw dossier. Dient nog aan te worden toegevoegd dat een dergelijk contract geenszins een bewijs vormt van een geaardheid en/of relatie, doch louter en alleen zou kunnen aantonen dat twee personen samen onder één dak wonen. U beweerde verder nog over foto's te beschikken die uw relatie zouden kunnen staven, al heeft het CGVS deze nooit mogen ontvangen. Wat er ook van zij, aan dergelijke privéfoto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Evenmin zouden dergelijke foto's een bewijs kunnen vormen van iemands geaardheid en/of relatie. U legde evenwel nog steeds geen enkel identiteitsstuk neer.

Tot slot wenst het CGVS toe te voegen dat u opnieuw pas uiterst laattijdig een tweede asielaanvraag zou indienen. Immers dient te worden vastgesteld dat u reeds sedert 9 januari 2018 in het Gesloten Centrum zou verblijven, doch u pas op 29 januari een tweede asielaanvraag hebt ingediend, vijf dagen voor uw geplande repatriëring richting Bangladesh. Het lijkt er dan ook sterk op dat u een asielaanvraag heeft ingediend als laatste redmiddel om alsnog een repatriëring naar Bangladesh te voorkomen en niet wegens een zekere nood aan bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste

lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures waarvoor de DVZ wel verantwoordelijk is, werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Volledigheidshalve wenst het CGVS toe te voegen dat ook in het dossier van H.(...)N.(...)A.(...) een beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren als enig middel de schending aan van “*Manifeste appreciatiefout en schending van artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de zorgvuldigheidsplicht*”.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 9 februari 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Een lezing van de stukken van het administratief dossier wijst uit dat verzoekers hun tweede en huidige asielaanvraag opnieuw steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag heeft uiteengezet; verzoekers koesteren een vrees voor vervolging omwille van hun homoseksuele geaardheid.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in het kader van verzoekers' eerste asielaanvraag op 6 december 2016 reeds vast dat verzoekers hun homoseksuele geaardheid niet aannemelijk hebben gemaakt waardoor er evenmin geloof kon worden gehecht aan hun asielrelaas. De beslissingen van de commissaris-generaal werden bij arresten nrs. X en X van 6 november 2017 bevestigd, de Raad kon in navolging van de commissaris-generaal evenmin geloof hechten aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en asielrelaas. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

1.5. Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag leggen verzoekers een huurcontract voor.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijs voerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Het door verzoekers in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte document is niet van die aard dat het de geloofwaardigheid van verzoekers relaas kan herstellen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens beoordeling waar in de bestreden beslissingen als volgt wordt overwogen: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielerzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk uw homoseksuele geaardheid en uw relatie met B.(...)M.(...)S.(...). Echter werd reeds in het verleden op omstandige wijze gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan uw geaardheid en relatie. Het louter herhalen van een relaas dat geenszins als aangetoond kan worden beschouwd is dan ook onvoldoende om te spreken van een nieuw element. U bracht verder geen enkel argument aan die de bevindingen gedaan door het CGVS in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. Wat betreft het huurcontract dient te worden opgemerkt dat uw 'partner' hier reeds eerder een variant van neerlegde, deze toen reeds inhoudelijk werd besproken en aldus niets toevoegt aan uw dossier. Dient nog aan te worden toegevoegd dat een dergelijk contract geenszins een bewijs vormt van een geaardheid en/of relatie, doch louter en alleen zou kunnen aantonen dat twee personen samen onder één dak wonen. U beweerde verder nog over foto's te beschikken die uw relatie zouden kunnen staven, al heeft het CGVS deze nooit mogen ontvangen. Wat er ook van zij, aan dergelijke privéfoto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Evenmin zouden dergelijke foto's een bewijs kunnen vormen van iemands geaardheid en/of relatie. U legde evenwel nog steeds geen enkel identiteitsstuk neer.*

Tot slot wenst het CGVS toe te voegen dat u opnieuw pas uiterst laattijdig een tweede asielaanvraag zou indienen. Immers dient te worden vastgesteld dat u reeds sedert 9 januari 2018 in het Gesloten Centrum te Vottem zou verblijven, doch u pas op 29 januari een tweede asielaanvraag hebt ingediend, vijf dagen voor uw geplande repatriëring richting Bangladesh. Het lijkt er dan ook sterk op dat u een asielaanvraag heeft ingediend als laatste redmiddel om alsnog een repatriëring naar Bangladesh te voorkomen en niet wegens een zekere nood aan bescherming.”

Wat de laattijdige indiening van hun tweede asielaanvraag betreft, wijzen verzoekers erop dat dit verband houdt met het feit dat zij na de afsluiting van hun eerste asielaanvraag hun voormalige advocaat niet meer konden bereiken en dat terwijl zij stappen ondernamen om een andere advocaat te vinden, om advies in te winnen over de mogelijkheden om een tweede asielaanvraag in te dienen, thuis werden gearresteerd en vervolgens overgebracht naar Vottem waar zij van elkaar gescheiden waren. Bovendien waren ze ook bang om zich samen te tonen vanwege het grote aantal inwoners van “moslimse overtuiging”. Verder benadrukken zij dat zij al in hun benadering teruggehouden waren aangezien hun verhaal en seksuele geaardheid niet geloofwaardig werden beschouwd bij hun eerste asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekers' eerste asielaanvraag werd afgesloten bij arresten van 6 november 2017, waardoor zij illegaal op het grondgebied aanwezig waren. Ongeacht het gegeven dat zij hun voormalig raadsman al dan niet konden bereiken, hebben zij toch twee maanden de tijd gehad om hun raadsman te contacteren en bij gebreke van diens reactie beroep te doen op een andere raadsman. Daarenboven hebben verzoekers tijdens hun verblijf in Vottem eveneens twintig dagen gewacht alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen. Voor zover zij aanvoeren dat zij in Vottem van elkaar gescheiden werden en bang waren om zich samen te tonen, moet worden opgemerkt dat zij beide volwassen mannen zijn die elkaar niet nodig hebben om beslissingen omtrent hun eigen lot te nemen. Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat zij in Vottem niet de kans hebben gehad om met elkaar te praten om hun verweer enigszins gezamenlijk te organiseren. Er kan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat de andere bewoners hen zouden viseren louter en alleen omdat zij samen zouden worden gezien. Hoe dan ook, is de Raad van oordeel dat verzoekers hun nalatige houding geenszins kunnen verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij het manifesteren van problemen onmiddellijk

ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekers zo lang wachtten om asiel aan te vragen en dit vervolgens pas doen op het ogenblik dat een daadwerkelijke repatriëring nakend is, is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en relatieveert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hen geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zij niet aantonen dat hun laattijdige asielaanvraag om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoekers betrof, die zij niet op afdoende wijze weten te vergoelijken.

Waar verzoekers erop wijzen dat het ontbreken van nieuwe elementen zoals vastgesteld in de bestreden beslissingen niet verhindert dat zij nu wel homoseksueel zijn en dit staven met twee getuigenverklaringen moet worden opgemerkt dat verzoekers in het kader van hun eerste asielaanvraag hun homoseksuele geaardheid niet aannemelijk hebben gemaakt en dat dit definitief is komen vast te staan bij arresten nrs. X en X. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de in het kader van hun eerste asielaanvraag gedane vaststellingen. Vooreerst merkt de Raad op dat één van de getuigenverklaringen een dermate vage fotokopie is, zodat hierin niet kan worden gelezen dat een persoon die een winkel heeft in de wijk waar zij woonden attesteert dat zij homo zijn. Daarenboven moet worden opgemerkt dat dergelijk getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben, opgesteld werden ten behoeve van hun asielaanvraag en derhalve objectieve bewijswaarde ontberen. Het gaat overigens over getuigenissen van een persoon die zogenaamd in dezelfde wijk als verzoekers woonden en van een persoon die zij ontmoeten in de moskee, waaruit niet kan worden afgeleid dat zij met deze personen een hechte en persoonlijke band hebben. Een dergelijke getuigenis kan dan ook niet volstaan om hun geaardheid en relatie aan te tonen.

Voor zover wordt aangevoerd dat zij nu pas homoseksueel zijn geworden, kunnen zij niet overtuigen. Iemands seksuele geaardheid heeft betrekking op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan is een persoonlijk proces is. Het is dan ook niet ernstig te beweren dat zij plots homoseksueel zijn geworden.

Verzoekers voegen bij het verzoekschrift stukken (stukken 6-9) die volgens hen bewijzen dat zij een homoseksueel koppel zijn, dat zij veroordeeld werden tot een gevangenisstraf en dat ze als gevolg hiervan door de politie gezocht worden. Met betrekking tot deze stukken, stelt de Raad vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

Voor zover verzoekers niet begrijpen waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun homoseksuele relatie nog steeds betwist terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken wel erkent dat ze partners zijn, moet worden gewezen op de gedane vaststellingen in het kader van verzoekers' eerste asielaanvraag. Daar werd op omstandige wijze gemotiveerd dat op basis van verzoekers' eigen verklaringen geen geloof kon worden gehecht aan hun homoseksuele geaardheid. Dat er in de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gesproken van het gegeven dat zij partners zijn en de schending van artikel 8 van het EVRM wordt getoetst, doet hier geen afbreuk aan. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat deze motivering gebaseerd is op verzoekers' eigen verklaringen.

Waar de tweede verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift te kennen geeft dat hij uit vrees gescheiden te worden van zijn partner gedurende zijn eerste asielaanvraag niet durfde te zeggen dat hij Rohingya uit Myanmar was, in Bangladesh nooit een verblijfstitel verkreeg en informatie bijbrengt omtrent de situatie van Rohingya in Myanmar, moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument neerlegt ter staving van zijn identiteit of afkomst.

Bij de bewering dat de herkomst van tweede verzoeker zou blijken uit de stukken die neerliggen (stukken 6-9) wordt herhaald dat deze stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' homoseksuele geaardheid en hun relatie, is het argument dat tweede verzoekende partij angst had om te worden gescheiden van zijn partner en daarom zijn Rohingya afkomst uit Myanmar verzwegen, niet dienstig.

Het argument dat hij angst had om te worden gescheiden van zijn beweerde partner, verschoont ook niet waarom hij evenzeer zijn Rohingya afkomst verzwegen. Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielpcedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Zelfs bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag vermeldde de tweede verzoekende partij dit niet. Samen met de vaststelling dat verzoeker ook zijn afkomst uit Myanmar pas meedeelde in onderhavig verzoekschrift, maakt dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Tweede verzoeker brengt geen enkel bewijs bij omtrent zijn daadwerkelijke identiteit noch geeft hij enige valabele reden te kennen waarom hij dit zou hebben verzwegen, waardoor aan verzoekers beweringen een Rohingya uit Myanmar te zijn geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg is de informatie over de situatie van de Rohingya in Myanmar terzake niet dienstig.

De verwijzing naar algemene landeninformatie omtrent de situatie van homoseksuelen in Bangladesh volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven, gezien zij hun homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maken, hieromtrent in gebreke.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.7. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen correct wordt gesteld als volgt:

“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures waarvoor de DVZ wel verantwoordelijk is, werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissingen alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoekers worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoekers maken op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.10. De motieven zijn deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF